

HEER EN KNECHT

Toen draaide de knecht het lemmer om en stak het zich recht in de borst.

Eenige dagen later was het groote huis gesloten en geblindeerd. Een eenzaam man zat op een stille hotelkamer in de stad en trachtte te lezen. Een uur lang worstelde hij tevergeefs met de letters. Toen stond hij op en belde den kellner. Bedaard zat hij in zijn stoel toen deze verscheen en bedaard sprak hij:

„Breng mij drie flesschen roode port”.

EEN VRIEND VAN LAO TZE SPREEKT

DOOR VINCENT COORNHERT

Gedooft is nu de pijn van ongestild verlangen,
Nu ik niet meer in 's werlds luiden roes bevangen
Me voel, noch streef naar ijdel aardsch bezit
Of in vertwijfling jaag naar onbereikbaar wit.
Ik wil geen strijder zijn voor hooge idealen
Om 't menschdom te doen keeren van zijn dwalen,
Ja, 't willen zelve heb ik afgelegd,
Mij 't smartelijk genot van 's levens strijd ontzegd,
Om in de stilte van een ver en eenzaam huis
Mijzelf te vinden. Slechts het staag geruisch
Van windbewogen loover is te hooren,
Gemengd met zilvren zang van de gewiekte koren.
Hier geldt geen tijd, verglijden dag en uur
In droomverloren deining op het rythme van Natuur.
Vanzelf, vanzelf! Dat is de hoogste wet
En wijsheid, voor wie, onverlet
Door het verwarrend spel van drift en daad,
Als stille onbekende door het leven gaat.